Kalin.

(Složil V. Vrtič.)

Sem videl devico
Prenjžno mlado,
Kot pervo poetico
Na pomlad lepo.

Kar enkrat zaklice
Kalin jo prekit,
Da nede mu pice,
Pa vodice pit.

Ter vidi devico
Sim gledat zarné,
Pa usta, ličeci
Nemudne so mi bléd.

Pa zdaj - o presreča -
Mu gladi glavo,
Na žnabljo rudeča
Pritiska ljubo.

Zavrel se zbudila
Mu vnela serce,
Ljubezen rodila
Za usta lejšé.

Iz življenja učenca.

(Spisal V. Mandelc.)

Vsakdar je prano, za učence ni veselje, ga časa od dnevov vakanc. Lahko mlo kdinkrat marsikter, ko grejo h koncu: „Oh, Kako hitro so prešle!“ in vender mnogi da šest tednov predno ni prekratek čas. Še vé tužen je časih učenec vsikrat to veselje kali, si prizmacha, ter ga do domače ~~pečina~~ ognjišča, v trenutku že ve sosednja to navico od slavnega mladenča, in drugi dan je že prebna vsa vas te govorice. Ju eden šepta:

v šoli se mu je slabje izšlo kakor navadno"; druga že pravi: „druga že pretaví: „slabo je opravil, ni je izdelal; tretja že terdi, da za govoto vé, de jo je za gmiraj na Rol obesil" in koliko manjka, če se ne šliši, da je s šilo viski. cami nošel. In časih je vsega tega pričkanja Krivca le Ljuba, ki jo je v mestu zapustil mo, gel. — Večkrat pa mu serce veselja skače, saj bo kmalu zgubo Ljube si desetkrat povernil, s Rušlji in šalamo domačih dèv; saj ve, da so jim učenci ljubši, kot nar zaljši vajčan, ako pravno je vsim znano, da njega ljuberni ni več zaupati, kakor lanskemu snegu. Lahko sim prišel tudi jez v domače pohištvo, ne ravno vesel, todc ne zavolj ljuberni, ker meni bilo je malo mar, ali tukaj ali kam deklice osleparim, temuč zavolj sude v mašnjici, in kaj bi ne bil klavern bil, saj je tudi ~~brez~~ ljubez, ni le malo brez denarjev opravi. Od očeta mi je bc malo gromoči vgnate, le na strica sim vse svoje zaupanje stavil. Za popisti človek moje začudenje, ko k nam prišlem i jih pa, ljubim. „No Milko no" začnejo, preden smi le eno besedo izustiti čas imel, „kako ti kaj gre, ali bolj prav, kako se ti je kaj izšlo? si izdelal sedmo? — Tvoje molčanje mi ni dobro znamenje. Da, da, po Ljubljani dekljc bo, viš, pa dvojke vjamel! Milka, Milko, ako je nisi izdelal, le enega krajcarja več od mene ne dobiš. Si me dosti dolgo že za nos vodil; gdajci pa je von, kaj bi tudi denar, je izmetaval i se jezil?"

Vsak mi lahko verjame, da te prideš nisim
pričakoval, in da se mi je toliko nepriječni,
si zdela, Ker ni bil prostni čas, tudi ne sv.
leto, ali Kaj druzega te robe. Za preden
sim govorico popriječi mogel, so že spet stri
sami zaceli:
„To ti pa verder pcem, da K Jadrotovi T.
lenki več ne zahajaj; tega ti sicer ne go.
vorim ij jezi, temuč zato, Ker se še ven
Der enmalo zate kojim. Slusaj Milko, ravno
zdajle sem neKaj cul, Kar bi ne znalo dobro
biti za tvoj pleča, ako ravno bi bilo zdravo
zate, Ki te nobena reč, noben sramotenje,
nobena nesreča ne izmuči. Glej tu sem šel
mem Simonovega poda mi dim s svoje
nesreče morebiti srečo i zdravje tvojemu hrb-
tu našel. Danes dopoldne je hudo deževa,
lo, tla so bile zelo mokre i polzke, posebno
po trati; Kar mi zdehne i pademu, Kakor
sem dolg, ravno za pôdom. Vsi hlak sem
bil zgret na nogah, pa na mar potrebni,
ši nasledek, buzaradenji namreč, sem v
trenutku pozabil, Ko sem na pôdu tvoje
mre imenovati slišal. Postojim in mis
lem, Ko si obleko brišem, Enjem tole: „Ta,
gnan zdel, tode prehitro soditi vender ne,
mi! Saj se še spomnite, Kako me je lani

Asramstil, Ko smo tu plesali i smi fej stavil.
De s svojo Jerico četerinko sve v'enem plešem?
Glezel ji bo Zmay na verh pôda vi Kr sva jav-
no šlesala, Kot da bi nagi bil moril, vihar, ver-
že gerdun škopnik slame ij verha mama pred
noge, Da se na Jerico zvernem, Kakor čak. Za
poterpljenje, reče Dalje, skupaj bova prišla i
Ko bi čez sedem goza i čez sedem jezerov ga
sledili migol."

„Lai imaš prav, reče drugi, gmiraj smi mi,
slil, to bo en šar, da ne tacega i ga nobe,
no dervo, za noben pleš za noben špasovanje
se ni gmenil ni mi ni bilo druzega v mi,
slih, Kot branje, strel mi lov."

„Da, da, reče tretji. Kdor je rodil i jih se
Zdaj rodi, tice za lovi—i vrag ga mei,
spe nobeni mu se ni spodletelo. Verzal
se je, Kakor bi mu bile gnutke Rembek
rozobale, za to je bilo gred tremi letmi;
Koliko za se v treh letih spremenila ga,
more. Zakrat je bil se otrok, zdaj naje
cvest i lep korenjak. La da bi le že sre,
mi gaspovgin, kar jih v Ljubljani srodi,
Da bi naših del ne brodil. Lomaj se do,
mu prikaži mi že do vse nore, vsaka se
le po njem gzira i nas se ne pogleda.
Kavno smi hodil po polji; Ku ste dve žele
i se pogovarjale za Kaj?" „Ne morem sicer
verjeti, reče ena, da bi bil Miha že domu
prišel, za Boga, če je res, jej ga i"

mam preveino rada. Verjemi Nežika, koli, kokrat ga le pogledam, toliko lepši, toli, ko ljubši se mi zdi. Če bi le velej toliko perstanov iz Ljubljane ne prinesel, to mi nič kaj ne pojade od njega." „De bi mu perstani s persti vred na verh grivinova odleteli, reče perve. Pa Matevž, kaj je to, da tako moliš? Menim verder, da tebe to naj bolj gadeva. Lazi, pazi, aks do, bro no paziš, ti spleje Alenko z zemljo vred, ki bi jo prižemil."

Te besede zbude Matevža iz njegovih sanj. Od poprejšnjega prič̌kanja je le malo ši, šal; ko pa Alenko imenovati zasliš̌i, sto, ji po Konci, kakor da bi mu bil dvore, šni moč̌erije prekodel.

„Da, da, reč̌e joàn, i si glàv laz, nar bolj kano, saj vmirata ravno ni̇č̌ zagrtovljenh; ali jo meni Alenko precejne, i kaj je temu lejnu lajšega kot to, saj je že vlani pri nji nar več̌ vrelgal. Ja, ja je že vlani jaz bi zdivjal, ne bilo b' mu strašna misel, Nekaj č̌asa vu molčijo, protem počne zopet Matevž govoriti:

„Veste kaj prijatli, reč̌e tiho, da smi ga misel v glavo prišla, kako bi se nad njim maševal. Mašceval bi se, da bi mi jom.

nil na svetu, kdaj me je žalil, da bi mu
ga vselej veselje vzel, dere matiti, i nas, ki
nas svoje prijatle imenuje, v obup in nesre-
čo pripraviti. Kde sam nisim v stanu te,
ga izjeljiti; bi le hotli, dragi prijatli, mi po-
magati? Zagotovim vas, da mi nič nevar,
nega, tudi nič kapni vrednega; sprodletelo
sja nam nikakor ne bo. O presladek up-
mačevanja, ki mi serce navdaja, ta mi
nemili, glasnejši kje od ropotajočih stoji dalj,
prijatli?" Iz serca rádi, zavpijejo vsi in
le toliko slavkeji, kolikor težji je bila dose-
ga.

Le eden izmed njih se drugače oglasi: Ne
dovolim ti, prijatel, temuč iz serca rád ti
pomagam, ga dobro poznedli, ali je vipe,
ki ne morem misliti, kako bi ga pičila,
niti mogli.

„Mogli," reče Matevž, to je moja nar manj-
ši skerb, ako mi le, kakor sim prev rekel,
pomagati hočete." Bomo pomagali, bomo
z vso močjo, zavpijejo vsi, z nekim vred
pomišljivi obrazi.

(Dalje sledi).

poda stal. Ko srečal bi nas bil kakoj tak drug voz, ne vem, kaj bi se bilo zgodilo, ker nemogoče bi bilo pri tako ozki cesti se umakniti ali obrniti. — Južne breg krajine je, ne mi tako sternjan, kakor severni, ja je vender tudi' ~~sternjan~~ lejžaven in ne brez nevarnosti. — —

/Dalje sledi/

Iz življenja učenca.

/Spisal D. Mandelc./

Dalje.

II.

Verjemi Milko, de srce kakor na dlan, kak stal, ko sim to zakleko čul. Jaz, levj, kterega, mernik, dobro pogriadne, kaj časa obnalhne, i jaz se blizej k steni pomaknem. Takole govori potem: Mislil i mislil sim že, kako bi ga bilo ma, goče ukrotiti, ali stem, de bi deram pre, poredali se ž njim meriti, posaj veste, de se s preprovedjo lyubezen le bolj vname ali stem, de bi ga pri njih počernili, ja kter bi nam verjela, ki vsaka vé, dega le iz nevošljivosti g. certinco i prega, ni arno. Take misel, ta pa nam bo dala gmago. Priel je še le dames dorm, pa go, tovo je, de bo moreliti že petri, /dames

menim, je ŝe od poti kouden/ke Slonski vas sel. Ti dnevi najžê gré, kaŝas mi ne more desti provzeh „ali jàz mennim, de bo zopet, kakor vlani le po noči ke nji lazil. Ravno to pa mi dajè up. Juter veçer, kadar lyudjè pospé, prídemo za Jadovtovo stog, i jàz bom krog hitše lazil, i pazil. Kdaj se bo priložal, vadem no. polhcal, vi bote pritekli – i – i – ne, ne, pustiti ga moramo, da kmji v izbozle ze, i potem ko bo zê notri, zazenemo kmp ga z izbe zbeçemo, i – o druzgo se bo zê nasle, sreçno se gotovo z nasih pestisthlozil ne bo!

Pri dto zajcov, zavpije eden zmed njih, ki si zavkuje rokava, ti si vender glavica de ti je ni para! Ney! kak ga zê vidim trepetati i nas za odpuŝanje prositi, pa stoj gerdum, prej si pustim, glavo od rezati, kakor tebi odpustiti. I dekleta, kak gà bodo zaničvale, de se je pustil omlatiti, s perstom za njim kazajoc, de bojeciga zajca ga imenovajo!

Ker ste mi, dragi prijatli, reče Matevž dalje, obljubili pomagati, kar koli je v vasi moči, moramo nar boj na prazih de nasega naklepa nikomer zvé. Prosim vas torej pred nobenim ne besedicemi, ti, sicer nas gotovo na led spelje. Saj

imo ge tako preglasno govoriti, vetrovi
imajo vsèsa rečè pokolici se ozirajè, pa
k svoji srečì sim se tako mirno k po-
du pritisnil, de bi me ne bilo moč ugle-
dati; razun ko bi bil ûsto k meni pri-
šel, pa to se mi zgodilo, temuč k pri-
jatlam se vernevši jim tiho se nekaj po-
šepta, kar pa nikakor nisim razume-
ti mogel. „Molčite torej!“ zaklice i skoči
z prukè, na kteri jè sedel. „Molčimo to-
rej do putrega večera!“ on zaklicèjo vsi,
i se zopim vred ûj poda podajo.
Kakor serna sim šel proti domu, i ra-
no sim bil pripravljen, k tebi iti, i te
posvariti; ki si pa sam k meni prišel,
sel, je še bolje, saj si umnijših nog, kakor
jaz.

Grom i strela zavpijem gorečè, ko stric
nehajo, ta jè pa nova! Pa saj smo bil že
zdavnej pripravljen, torej le poseli stricek, kdo
bo mislil na take semanje. Saj nek ma,
ram za klenko i kaj ga druge salobarde,

Študentovska četa,
Kar lepši jè sveta,
Kaj mara za druge?!
Le upavcov krope
Pogrešne i skope
Bojè se chot kruge!

Tiho malo pridnej zabričujo stric, kajsi
zopet od upavcov klasu, že vèm, kaj-

o tem hočeš? Kje pa je ura, ki sim ti jo vlani podaril?

Še pozute se stručk, ne pezute se, reče skodrnje. — Ura? o le brez skerbi bodite le brez skerbi, jonz — jaz je nisim mogel domov priti, ta gledališki urar je ni popravil, i popoldne vendar nisim hotel priti, daj bi bil o tako v delih vakancah po, čel.

Že prav, gé prav reče stric, usi potolaže, ni, ker sim jih tako priprosto gledal. Kakor bi res ne bil vedel, de ura zé sedmi mesec pri „trošarčí" vsih reonih počiva de to mi ne dopade, de si mi zapetlo upravcov krožiti pél, ali si mi pa že na cente dont i drugih takih ropotij pri. volokel, de bi jih gate poplačal. Bode ne bo, ni ne bo, dobler mi ne skažeš, de se ti je v šoli dobro izšlo.

„Še ne hudo = jih tolažim, ki sim jih s svojim pretpem od upravcov, ki so vendar nucncam v veselo žívljenje neobhodno potrebni, tako razgalil. Pa gotovo, de jih nisim mislil razjáliti; ali flaj se cé, nava, da je želozna srajca: vsih sim se Pe, gaza za grivo obesil, i ne moren se zdaj zati, ga se vtasih za rep popriješ. Ina bit = recem, je jutri prosel prepelje ~~moje~~ skrinjico, noter sniam vse svoje ropotije

i ludi sprache; teh nikdar pri sebi nemo
sim, kaj bi bilo, ako bi jih zgubil, al' kdo
mi jih dej? Gmocil, al' kaj dolzega tace,
ga, kaj bi vi rekli, saj bi mi gotovo ne
verjeli; de sim jih zgubil.— Toraj gmirej
rajsi to gotovo ravnam, i jih zajmem.
Te pak mim se kaj sherbno, kot vsakega.
perel, ker so take, de se nikdar take.
Zaudili se bote, ko vam jih bom pokaz.
gal, ose drugace kaste, meni mislili.—
Še dobro. Ze dobro, rečejo stricek ti si von,
derle en verli mladenec, — jaz ne vém,
koliko b' dal, ko bi ti nehal za debletom
portopati; le pomisli Miklo, saj se to stoo,
jim prikodnjim stanom ne brati, ju,
sti toraj norcije i bodi parneten! —
Kolikokrat vam bom se mogel ja gotovi,
ti, reem kuro in kakor emmalo nevo,
ljen, de sim se vsimu temu ze zdavnej
odpovedal, pa saj se bote kmalo sam
teg a prepricali. — Zdaj mi am pa se eno
prosimo, kero mi bote gotovo radi spol,
nili. Predem mim iz Ljubljane sel, prde
prijatel, i mi je pame lozitli, de nimam me
nic za popotnico poslali, i me prosi, mu
saj kaj majhnga posoditi, ali pa ne,
kaj butev za dolgo leto od njega ku,
piti. Posoditi mu nisem hotel, ker ne

ne vem, ali se še kdaj vidiva, ki je mo
žko že zdolal. Več kaj rečem zadnjič,
ča mi dekle dober kup das', jeh pa ka,
pin. „Big serca rad, mi odgovori, po ta,
ki ceni ti jih dam, de si nar manjfal.
prihranil, če jih od mene šparmest ka.
šega druzega kupiš“ – Jeh že kupim
rečem protem, ko sva kup ustanovila,
to de zdaj sim ravno hudi jaz geb na su,
si. Kaj pa bi bilo, ko bi tako napravila,
de bi ti jaz zdaj toliko dal, de bi do no,
vih prišli mogel, dorna pa bi ti stricek
radi še drugo plačali, ko bodo vidili,
kako dober kump sim bukve dobil. „Ze
veljа, reče prijatel ves potrepčan, ki je
že gotovo menil, debo
i prazno mošnjico se napolniti mogel,
dorna pa je še dvakrat dalje kot jaz ho
je pa tvoja vas enmalo od vethe ceste
pristavi prijatel, bomo Rerimo ko vi bre
ceste tvoje vasi pri cesti stoji, putnik
doch popoldne te pozabal – Prosim
vas toraj stricka, za šivi goldinarje
de mi jih ob dveh v Rerimo nesem.
Jutri vam jih bom potrgal bukve, ki
so zdaj še v shrambici, le čudili se bote,
kako debel je revežа sila gnala, de m
jih je skorej gasloy dal.
He prav veseli odgovore stric, de gnes

tako dobro barantati. Pa ker mi nam-
nes ravno čas, bova pa skupej itjè šla,
saj se mi ravno zlubi en krožarec gaguv-
niti, i tebe potrecpičati, chi si mi vpanji
tako dobrih sprič napravil.
Što bi me bili z chrampom po glavi bu-
tili, ne bil bi se tako prestrašil, kakor
ko so mi od te, po njih mnenji pre-
velike dobrote, od kupitevina nam,
reč spomnili. Pa kakor sim ostermel
tako hitro sim se zopet zdramil. „Vi
ste pre dobri stricek recem mal'dalj-
tiho, ti mi na vso to jezo še v berimi
eno veselo popoldne napraviti hočete.
Zdaj je še le enajst, se grem domu ma-
lo oceditit, say vidute, de sim se ves pra-
šen. V dveh urah sim zopet tii. Srečno
stricek, dober tek!

/Dalje sledi/

Solze Slovenove.

/Zložil S. Jenko/

III.

Bučì morje adrijansko!
Bilo nekdaj si slovansko,
Ko po tebi hrastov brod
Vozil je slovanski rod;

Iz življenja učenca.

(Spisal V. Skandelc)

III.

Kaj ga pa imaš zlodjeja, si mislim, ko stopim iz stričove hiše. — Sam se je koper mé zavlekel, i kì mi utrè li strajcarja v rotie nedejo. Zavolj opričb sim jih vicer opehaval, res bi vdermeli, ko bi jih vi-li, pa kaj, de je le pervica, kaj bi bil kužen, če se mi dvojke v žaderžanju dali, daj ne bo nikše opriče vidil, v eno pa pojem vender le, i to je nar gorečnši želja mojega strička. Da tako kaj t. večer, jih pridi! Pač vsim je dobro shlovel od kuhe i postrebe prijatlove, pa vrag neti starcevo žejo, vse je prekuvnil. Ali pa vender morava, znabiti mi otroci pomaga, kjer se mi utrè vse upanje odvzeli.

Bilo je že poldvéh i jaz še doma, ker redno nisem mogel vstenili v stricom ali, kjer sim vedil, de le sledice imenovanega prijatla ne bo. Keri stopi stric sam v izbo. „Ti vidiš, prav kaj, zakaj moram vsakih pa dve uri čakati, predem v mestu v Škricom govoriti morem, gotovs se po Ljubljanske čeda.“ Že grém, že grém, rečem hitro, vzamem palico i napotim se proti Škricom! — Od konca sim bil prav vesel pri kozarcu, kertiala vba na zdravje strica i na umičenje zavlekbe — kode zadnje leti, ha — Da sim pride, prijatla ni, kaj sim hotel? Skazati sim jih mogel v tem, de sim jim skrbno vročino predstavljal. — Pa ura je že dvi i od prijatla ne duha ne sluha. Tredla se mi je že, ko vidim, kako nevoljni so strici, pa prav za prav ne vsakdajni tega, ker so mogli že tako dolgo za vince dajati, ako ravno so ga proti zadnjim zlodjevs pičadi pili i di vodili, da bi jih kdo jaz povzemal, ker mi pa m ravno zlo st. vercu všeč, ker vsim s njih nar več jezo kozarcec za kozarcem izbije.

Ker stopi v izbo učenec iz moje vole, ki ga je ravno tec pot v svoje vas peljala. Ta ravno sim želel, naj bi bil že prišel, kder bil hotel, za moj del iz Devete vole. V kre-

nutšu vim izza mize, me podam roko, jimem govoriti; De mu le za eno besedico čuva mirim Jal, i ga nestem Adio pomenljivo pogledujem, De je lahko spoznal, Kej prav za prav hočem, ker dam bi bil ravno zabil kčem. Ali ti vender prišel, mu rečem, Pastor bi bil ravno njega pričakoval, Deshi Dolgo di hodil, ti vi mi že ob Oveh prili oblubil, gotovo di pa povedl, Kjer Boy nad vratim roko moli, zadak; pa Dansi bi lega ne more nobeden hudo vzeti, dar je vročе, De srbna zija. — In vo moj stric, i bi boje plačali de ugld. Ti bi jih zmam še Duti, Danes jih bej gotovo še zelo potrebuvel. „Bes vim mate boly počas hodit, tarkat Dugohlad, pa / K. stricu se obernivši stric mi lado že Dopuhli, ker sveda, De se učenecm v rokjancah rasno ne mudi.“ „Se pa meni mudi,“ zavreže stric, vsi razjačen, De je resnično prišel, i polže iz mežnice hgoldinarje na mizo, ker rečje; No Shifko, Kay pa le pijdiva, dokjer rečova že opravila.“

Ah stričck, rečem pohlevno, jaz imam prijatlu še nekaj prav imenitniga povedati, ne bodite hudi, de še malo tu ostanem, v pol ure pridem gotovo za vami.“ „Že dobro, bode vmo hodi, re, čejo stričck, i z milim pogledom na galdinarje, ki so še na mi zi ležali, gredo iz hrame.

„Grom v blisk i strela“, zavpijem, ko sva duma, ko sva ga zvidi. „Ha, starega grompca“, i vi Bdahnem, kakor bi mi bdo cente iz rame vzel. „Shifko, rečе prijatel, ali norič, ali si že ob vesem prišel? Jaz ne razumem ne Besedice od vsiga, kar se tu godi.

Boš že razumel, mu rečem, ko bi povedi, de vim na farofe više stricа za hgoldinarje esmuknil, de vim jim namreč rekel, De vim od tebe za toliko Sukev nakupil. Da za to pomoč se mi vas od tehle kartovcov esmolo petrepečali. Finem vim, kej stric ni več tu! —

Ko se o prijatlom bačiva, grem proti Domu, pa čudne misli se mi glavo težile. Sepedkanja bi se bil zcer lahko obranil, De ti le K. Alenki ne vel, ali moja želja je bila, njim ne le

vama viši, Semuč jih opravši v jamo, ti vo je meni šopali: Ja šiško? To ravno me je zamišljenga storilo! —
Ko v vas pršlo sačim, vgledam prej imenovanega Matevža je v pečmo zavili. V Arnoldlin dom bil za njim v izbi. Debelo me pogleda, ali jez se ne dam omadili, prijazno ga pozdravim, ve vsekam na Dugi vagel mize, pri kteri je že Matevž sedel. Sama sva bila v izbi. Ja kterokoli gotarico vim pričel, nobena mu ni dopadla, ni ve hotel menit. Čakaj, si mislim, če te nobena več ne zbode, ena te pa sender ba.
„Drenej" rečem, „kakor brez vsega pomenika" bi mel vsem P. Jodu„kor Alenti ti, ker me je že zdavnej poznala, pa vrečno Gjuba, „jez imam druzih ne šape. Glej Matevž, mu rečem tiho, ve po„hiši oziraje, če nejn kdo nedluži, modlem ko se sem vsedel i za„čudenja kruge, glej kebi bom povedal, kam vi Bodaj mi tomu nimm.
Ja se ne smeš kar ko jezno derkati, vej ova dosta prijatlov. Slu„šaj kraj: v Ljubljani ve je zverjubila kradna Vera v mé. Ni ji pova pod našim evangjem, zdaj ma kot jetika, bela kot sneg i zdaj„ni nan kagadeji v Ljubljani. Koj praviš, Matevž, ali ti ve bil jez ne„umen, ko bi jo zaveyel i za Drezim hodil? — Ja Alenka, vpra„ša vmo Matevž. — No, no, rečem zamišljeno, ta nej vi pa Dru„zga zbere; pa taj, pridavim tiho, mi bi bi včasih za njo ho„dil, Matevž. — ako je red, bi vsim iz celiga vesca sveče, ker A„lenka je bekš prikrevna deklica.
Ko bi me le Gjuba, zdihne Matevž, ali taj, ki ne mara zame, ki le nate misli. — Če je tuka, mu odgovorim, ve ti malo pomaga i kebi ve rajši ta Horim, ker mermm, de vi senden moj nej zve„sti prijatel je od šolskih lek, vaj Druzga o ti vsi ninem, De bi mu zamalo mogel. Ako si volgen, koba kakole napravila. Nocoj me Alenka kričanije, jez bom svoje oblekco kebi del i če bod malo bolj tiho govoril, mislila bo, de vim jez kri nji. Ali bi kčeš res ti storili, zakliče Matevž ves ostopjen, ti vagi prijatel, odpusti mi, de smo te za svojega nes vsijga zapreza

imel, vaj — —
Že dobro, že dobro, go nekaverm, drevej po mrtvu deržijve pojv.
voriva več o premenjeni obleki. Za zdaj se mi mudi. Z Bogam. —

Mra dkje Deset, ko stopim iz hiše, tiho se ozrinje, če ma
tko ne vidi. Shadež je že poprej obleko normanjal, jaz vem nje-
gov nalegnil. — Jezek polen si iz klaše izbesem, ter se napo-
tim proti Jadvatovim dvoru. Ti najdem že vme dlini ze bej pri-
pravljene, ti vo Shalevžkrčejne pričakovali. Vsi menijo, de vem
Shalevž, nihče me ne spozna; le prelih se jim zdim.
Zalosk mu ne preti govoriti; reče eden. — Geza ga mori, norčuje
Drugi. „Tiho zadenkam jaz, ti vem enmalo spredaj bil, i vem
pazil, kdaj bi prišel, tiho je že tù.
Richt euch! zapove eden med njih, ko je bil Eve leki že pri ve-
jacih, i zmehlaje vzdignejo vsi kole.
Zdaj pa tiho za mano, od stega proč, znabiti pride ogledovat,
če ni nobeniga tù, i zdaj nas že ne sme skatiti. — Mirno
se pomaknejo kacih 200 korakov od stega nazaj, le jaz emo-
malo bližej na vrih dlineh, i vim vse vidil, de je k stegu prišel,
i se ne malo začudil, de le ne eniga prijatla tù ne najde.
Po vi misli, vaj je že pravi, i gre pod otno. Na mglej pride
je tovarši bližej i skupej gremo počasi; tiho proti miri. Pe-
terka, Alenka odpre, i že ga je pol skoz otna, — kar skoči eden
Slovenčev, ki se ni več vzkati mogel, nordnj, kir ga znat, po
vseh podeve. Kot blisk, planejo luči Drugi nanj i hujši, kot
stope bijejo njih trobi po vevži, ker ne podnevanje ne vprijeti,
de je Shalevž, njih prijatel, ne skotia, ki jim je skrivno
blje izmovalo. Jaz pa vim kakel domu i previdem ve eme,
jal, de ve je kakó tiho ino šlo. Deve pa vé povedile že Drugo
jutro ko vileško djanje vačanom, i moja slava je v njih
očeh na mesto nemenjene vrage le bižer vedno bliščeči ori
jo Dobila — —